

Беседа Епископа Артемија на монашењу уочи Храмове славе у Манастиру Светог Архиђакона Стефана, 2020.

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Данас, браћо и сестре је велики празник Господњи – Божић, празник када славимо и прослављамо долазак Бога у телу на земљу, који је дошао да људе спаси од греха, смрти и ђавола. Он је рођен, као што знате, у Витлејемској пећини, положен у овчије јасле, на сламу, као крајње смирење које је показао. Поред те духовне радости коју славимо – овог величанственог празника, Бог нас је обрадовао вечерас са још једном благодаћу Својом, а то је, да је овај манастир доживео два монашења, добио два нова сабрата, а сви ми добили двојицу нових молитвеника пред Престолом Господњим: оца Антонија и оца Митрофана. Они ми личе на ону причу Господњу о радницима у винограду: један дође да ради од девет сати, а други у једанаести час и оба примише исту награду. Овде имамо оца Антонија који је попут Светог Симеона Мироточивог у зрелим годинама кренуо за Господом и имамо младића, оца Митрофана који је попут Светога Саве, као младић кренуо на Свету Гору, да себе преда на службу Богу. То је знак, браћо и сестре, да у Бога нема позника, да никада није касно покајати се, никада није касно кренути у службу Богу своме, а Бог је милосрдан и милостив и свима дарује по милости Својој, много више него што можемо ми да заслужимо, ма шта чинили у своме животу, јер милост Божија се не мери на граме и на килограме, него се даје пуним рукама. Тако, браћо и сестре, чули сте завете ове

двојице монаха – шта су обећали Богу своме. Нису лаки ови завети, то сте чули и сами, али и они су свесни тога, да они као људи не би могли то да испуне. Зато су одговарали смирено „да, али с Божијом помоћи“ – ништа без Божије помоћи нисмо у стању да учинимо за наше спасење. Наше је да се трудимо, а Божија помоћ нас онда води и усавршава даље. Нека Господ благослови ове њихове завете које су положили, нека им дарује снаге и моћи, духовне и телесне да у животу своме то што су обећали и изврше. Да се моле Богу, не само за себе и за братију овога манастира, него за све нас и за цео наш народ. Али, и они су људи са слабостима као и ми сви остали, и њима је потребна помоћ; зато и ми њих да помињемо у нашим молитвама, како би Господ помогао њима да до краја испоштују оно што су обећали, а Бог да учини да се и они и ми, када пођемо одавде, нађемо у Царству Христа Бога нашега, где се налазе сви Свети угодници Божији, Свети Првомученик и Архиђакон Стефан, кога такође данас празнујемо – његов велики празник и сви остали Светитељи из рода нашега, да се и ми са њима нађемо и да сви једнодушно певамо Господу, кроз све векове и сву вечност. Амин. Христос се роди! Ваистину се роди!